

Romantik Akımda Tiyatro

İçindekiler

- [Romantik Akımda Tiyatro](#)
- [Romantik Tiyatronun Temsilcileri](#)
- [Romantik Tiyatro Akımının Özellikleri:](#)

Romantik akım, Klasik akımının etkisini yitirmesiyle 18. yüzyıl sonlarında ortaya çıkar ve 19. yüzyılın ilk yarısı boyunca tiyatrodaki parlak dönemini yaşar. **Romantik tiyatro** akımı, klasik tiyatronun akıl ve sağduyu bağlamında belirlediği kurallarına karşı çıkarak tanrısal gerçeğe ve insanın doğal özüne ışık tutmayı amaçlar.

İnsanın kişiliğini bu gerçeklik içinde geliştirmeyi başlıca görev sayar. Romantik tiyatrodaki oyunda mantığın, aklın ön planda tutulmasından ziyade seyircinin oyundan duygusal, coşkusal olarak etkilenmesi amaçlanır. On sekizinci yüzyılda, tiyatrodaki klasik akım ön planda olmasına rağmen halk ve tiyatro yazarlarının düşüncelerinde değişim yaşanır ve artık **dram türü**nün daha etkin olması istenir.

Romantik akım önce Almanya, sonra Fransa ve İngiltere'de daha sonrada Doğu Avrupa ülkelerinde güç kazanır. Her ülkede romantik akım değişik şekillerde gelişme gösterir. Romantik akım, Fransa'da yaşanan ihtilalden sonra ortaya çıkan değerlerle yerleşir. İnsan yaşamı değerli olur ve **tiyatro** insana verilen değeri, coşkulu ve duygulu bir şekilde anlatır.

Tiyatrodaki Yunan mitolojisine dayanan konular artık geride kalır, bunun yerini Hristiyanlığa ait değerler alır. **Klasisizm** akımını bir kenara iterek **romantik akımı** yücelten kişi **Jean Jacques Rousseau** (1712-1778) olur. Rousseau, romantizmi kendi içsel gücünün bilincine vararak bu gücü toplum için kullanan mutlu insan ülküsüne bağlar.

Fransa'da Napolyon'un düşüşünden sonra 1827'de Victor Hugo (1802-1885), Cromwell adlı oyununa yazdığı önsözle bu akımın bildirisini yayımlar. 1830 yılında aynı yazarın Hernani adlı oyununun halk tarafından büyük bir beğeniyle karşılanmasıyla **Romantizm akımı**, Fransa'da zaferini ilan eder.

Türk edebiyatında ise [romantizm](#), [Namık Kemal](#) (1840-1888)'in Celaleddin Harzemşah adlı oyunun ön sözünde yazdığı sanat düşüncesi ile tanıtılır. Namık Kemal, Victor Hugo'nun yolundan gider ve [Türk tiyatrosunun](#) oluşmasında önemli bir hizmet görür.

Romantik Tiyatronun Temsilcileri

[Victor Hugo](#) (1802-1885), [Johann Wolfgang von Goethe](#) (1749- 1832), [Friedrich Schiller](#) (1759-1806) ve [A. De Musset](#) (1810-1857)'tir.

Romantik Tiyatro Akımının Özellikleri:

- Romantizm, klasisizmin kuralcılığına bir tepki olarak ortaya çıkar. Romantik akım, sanatçının özgürlüğünü her şeyin üstünde tutar. Sanatçı; duygu, düşünce, hayal, dış dünyayı yansıtmaya bakımdan özgürdür.
- [Klasisizmin ilkeleri ve kuralları](#) (örneğin, üç birlik kuralı) yıkılır.
- Klasik sanat, toplumsal düzeni, gelenek ve inançları pekiştirmek için akıl ve sağduyuyu ön plana çıkarırken romantik sanat gerçeğe ulaşmada coşku, hayranlık ve duygu yolu ile bireyi mutlu etmenin peşindedir.
- Klasik sanat, hayata [nesnel](#) bir gözle bakarken romantik sanat [öznel](#) bir gözle bakar. Bireyin duygu dünyasına, coşkulu ve karamsar iç dünyasına yönelir. Klasik sanatçılar, tabiata gerçekçi bir anlayışla bakarken romantikler tabiatın doğal bir özü olduğunu ve bu öze tabiat sevgisiyle yaklaşacaklarını savunurlar. Doğa betimlemelerine önem verirler.
- Klasiklerin aksine yerel konulara, ulusal tarihe, kendi yaşadıkları zamana, Orta Çağ kaynaklarına yönelirler.
- Ulusal [efsaneleri](#), [destanları](#), folklor verimlerini benimserler.
- Romantizm, idealize edilmiş karakterler yaratır.
- Romantik tiyatro, klasik tiyatronun olayları, durumları taklit etmesine karşı çıkar. Eserin ancak gerçeğin derindeki özüne ulaşmakla değer kazanacağını belirtir. Bu özün ise sanatçının kendi yaratıcılığını kullanarak ortaya çıkacağını söyler.
- Romantik tiyatro, dram türünü yaratır.
- Romantik tiyatro karşıtlıkları içinde barındıran bir sanattır.
- Olayı oluşturan eylem iki zıt gurubun çatışması ile oluşur ve ikisi de birbirini tamamlayarak bütünü oluşturur.
- Romantik tiyatro; kişi ile dünya, insan ile doğa, madde ile ruh, mutluluk ile üzüntü, trajik ile

komik arasında uyumlu bir bütünlük oluşturur. Victor Hugo, tiyatrodaki hem seyirciyi oyuna çekmek hem de oyuna renk ve canlılık vermek için oyunda mutlaka zıtlıkların olması gerektiğini belirtir. Dolayısıyla tragedya ile komedyanın yanı sıra dram denilen tür ortaya çıkar.